

Molčali so potem vsi od začudenja in od studa ter se spogledavali. Za nekaj časa pa se oglasi mati, pogleda začudeno v Janka ter reče: „Ni vreden milosti.“

„Tožiti ga bo treba,“ je pristavil Janko.

„Povedati varuhu. Da, varuhu moramo povedati. On naj ga prime; to ga bo grduna zmodrilo.“

(Dalje.)

O jagnje, ti belo jagnje!...

I.

Tisti dan se je izpolnila davkarjevi Marici srčna želja. Vesela je bila, da je skakala od same srčne radosti. Kako tudi ne? Samo nekaj je želela na svetu, samo za nekaj je prosila očeta — in zdaj se ji je izpolnila kar naenkrat in nepričakovano tista gorka želja, in njena večna prošnja je bila uslišana.

Če se je zjutraj zbudila, je zaprosila mnogokrat z dvignjenimi rokami: „Papa, o, kupite mi jagnje, belo jagnje!“ ... In ko je šla zvečer spat, se je še enkrat obrnila k očetu in je zaprosila:

„Papa, o, kupite mi jagnje, belo jagnje!“ ...

In gospod davkar se je nasmehnil vsakokrat in je odgovoril: „Čakaj, čakaj, Marica! Kar naenkrat bo prišlo jagnje. Ko se nekega jutra prebudiš, pa ga vidiš.“

Verjela je Marica tem besedam. Vsakokrat, ko se je prebudila, se je ozrla okrog po sobi — a jagnjeta ni bilo. In dvignila je spet svoje ročice in je zaprosila:

„Papa, o, kupite mi jagnje, belo jagnje!“ ...

Tisti dan se ji je pa izpolnila gorka želja. Prebudila se je zjutraj in je pogledala iz navade po sobi. In takrat ga je uzrla — popolnoma belo je bilo in majhno; okrog vrata pa je imelo rdeč trak, in na traku je visel zlat zvonček, ki je zacingljaj vsakokrat srebrno, če je prestopilo jagnje. Da, lepo je bilo tisto jagnje in je gledalo veselo in nedolžno v svet.

„O, jagnje, ti belo jagnje!“

Razveselila se je Marica. Skočila je s posteljice in je objela lepo živalco, po kateri je hrepenela že toliko časa. Naslonila je svojo glavo na jagnjetovo in se je smejala v srčni radosti.

„Odkod si pa prišlo?“ je govorila in izpraševala. „Kaj si vedelo, kako sem te želela? ... O, jagnje, ti belo jagnje! — Pa si priletelo k meni, ker si vedelo, da te ima Marica rada.“

A jagnje je bilo plašno. Iztrgalo se je iz Maričinih rok in je odbežalo v kot. Lovila ga je deklica dolgo in mu prijazno prigovarjala. Šele čez dolgo časa se je dalo ujeti. Lepo mu je cingljaj zvonček na vratu, in trak je bil tako živo rdeč!

— — — — — V sirotišnici. — — — — —

„Čemu se me bojiš?“ je božala Marica svoje jagnje. „Glej, hodila bova vsak dan na zeleno polje in se bodeva imela rada . . . Veš, najlepše rože rastejo na polju. O, jagnje, ti belo jagnje! Jaz sem Marica, in Marice se ne smeš bati . . . Pametno si, strašno pametno, pa se bojiš Marice.“

In počasi se je privadilo jagnje male deklice. Nič več ni bežalo v kot, ampak je pustilo mirno, da ga je božala Marica. Prijazno jo je gledalo in je dvignilo tupatam glavo. In takrat je zacingljajal zvonček tako lepo, da je tlesnila Marica v roke. Pozabila je na vse; le jagnje je videla pred sabo in slišala je samo srebrni glas zlatega zvončka. Samo jagnje je želela na svetu, drugega nič. Izpolnila se ji je ta želja, in kaj je mar vse drugo na svetu!

„Napravi se, Marica, napravi,“ je izpregovorila mama. „Čas je, da greš v šolo.“

In tedaj se je razžalostila Marica. Spomnila se je, da mora v šolo in se ločiti od jagnjeta. Težko je to, o, tako težko! Zapreti mora ljubo živalco v temni hlev in iti od nje v šolo in sedeti tam mirno in poslušati zvesto. A doma ima jagnje, belo jagnje, ki bi rado na polje. Skakalo bi od veselja, in Marica bi skakala z njim in bi prepevala same lepe pesni. Prijetno se zibljejo trave tam na polju in bučele šimé; v gozdu se oglašajo ptiči. Radost, sama glasna radost živi kroginkrog.

A vendar je šla Marica tisti dan v šolo, dasi je bilo težko, o, tako težko! V šoli pa je mislila na jagnje, samo na belo jagnje, ki jo čaka gotovo težko doma. Nič ni vedela, kaj je razlagala gospodična učiteljica in hvala Bogu, da ni bila ničesar vprašana. Kajti prav gotovo bi bila odgovorila na vsako vprašanje:

„O, jagnje, ti belo jagnje!“

Zasmejali bi se ji nemara. Ozmerjana bi bila in nazadnje še zaprta. In tovarišice bi se ji smejale še dolgo, če bi jo srečale; za njo bi gledale in si šepetale skrivne reči. Pa bi se spet zasmejale in pokazale z prstom za njo . . . Vaški dečki bi se norčevali iz nje in bi ji nagajali, kjer bi ji mogli. Pa bi povesila Marica oči in bi bila vsa rdeča . . . To jagnje, to belo jagnje! Bilo je jagnje edina Maričina želja in torej ni čudo, da je mislila Marica samo nanje, ko se ji je izpolnila tista gorka želja. Ej, pa se privadi kmalu — in Marica bo poslušala v šoli zvesto kakor prej. Privadi se, privadi — saj je vedno pridna in poslušna. Pa če se zmoti enkrat, kaj hočete?

Hvala Bogu, da je minila šola! Marica je potekla po cesti, za njo trgovčeva Cilka, ki jo je držala za roko.

„Jagnje imam . . . vse je belo in lepo,“ je pripovedovala Cilki. — „Trak, rdeč trak ima privezan krog vratu, na njem pa visi zlat zvonček in poje, srebrno poje.“

Začudila se je Cilka in jo je pogledala neverjetno. „Jagnjé imaš? Belo je, pa zvonček nosi? . . . I, kje si ga pa dobila?“

„Mhm — imam,“ je odgovorila Marica. „Zjutraj sem se zbudila, pa je stalo kraj postelje in je zvončkljalo z zlatim zvončkom . . . Papa so mi ga kupili — veš, prosila sem jih. — Zdaj bom pa gnala vsak dan jagnje na

polje in vesela bova oba . . . Ej, ti Cilka, da ti veš, kako je lepo moje jagnje! Kar čudila bi se ves dan.“

„Oh, Marica, naj grem s tabo — naj pasem še jaz tvoje lepo jagnje!“ je zaprosila Cilka in prijela prijateljico za obe roki.

„Hm, pa pridi po kosilu . . . Gremo na polje,“ je odgovorila Marica in stekla v hišo. Seveda — najprvo k jagnjetu v mali hlev, ki je bil tako majhen, da je deklica komaj mogla noter. Okence je imel hlev, da je sijalo solnce vanj, in vratca, da je moglo jagnje noter in vun. Ličen in prijazen je bil tisti hlev, naredil ga je mizar, sivi Peregrin. Ležalo je tam jagnje; bilo je čisto mirno in veselo. Zagledalo je Marico, pa je vstalo in ji šlo naproti.

„O, jagnje, ti belo jagnje!“

Marica je božala svojega ljubljence in ga je gledala s skrbnimi očmi. — „Ali ti je kaj dolgčas? Potrpi, potrpi — saj greva takoj na polje. In tam je veselje, jagnje, veliko veselje . . .“

In kramljala je Marica in bi bila kramljala še ves dan, da ni prišla mama in jo poklicala h kosilu. Potem pa je prišla Cilka. Šli sta v hlev in občudovali jagnje. Cilka se je zavzela in je začela takoj božati lepo žival.

„Ohá, Marica, nisem mislila, da je tako prijetno! Kaj ne, da ga smem malo pobožati?“

„No, le — smeš,“ je odvrnila Marica in je bila ponosna. „Pa ne preveč, da ga ne boli . . .“

In potem sta peljali jagnje vun na vrt. Lepo in prijetno se je glasil zvonček in rdeči trak se je svetil. Jagnje je bilo veselo; poskočilo je tupatam radostno in je mulilo potlej zeleno travo. Deklici sta ga gledali; smejali sta se in se pogovarjali o jagnjetu, da, samo o jagnjetu. Na vse sta pozabili in tudi videli nista ničesar drugega.

„Jagnje, ti belo jagnje!“

Tako je vzkliknila včasih Marica, včasih pa tudi Cilka. Ne vem, katera je imela rajša malo jagnje, in tudi povedati ne morem. Kajti če bi rekel, da Marica, bi bila Cilka huda name; če pa porečem, da Cilka, bi me pa oštela kodrolaska Marica in bi ne pogledala potem niti male Cilke, niti mene. Saj vam pravim — križ je, velik križ s takimi deklicami kot sta Marica in Cilka. Zato pa molčim in se nočem zameriti ne Marici, ne Cilki. Da je le jagnje lepo in belo, pa je vse dobro — da se je le izpolnila Mariči srčna želja, in kaj hočemo še drugega? . . .

Deklici sta prišli iz vrta na polje in sta jo zavili po stezi proti potočku, ki se vije skozi zeleno polje.

„Napije se jagnje dobre vode tam — žejno je, Marica,“ je nasvetovala Cilka. Ugajal je Marici ta nasvet, podili so se vsi trije proti potočku. Prijetno je svetilo solnce tisti dan, in nobenega oblaka ni bilo na nebu. Samo meglice, tanke kot pajčolan, so stale nepremično tam ob belih gorah. Mirovale so vrbe kraj potočka in so skrivale za košatimi vejami dva dečka Čamrovega Iva in Svétnikovega Lojzeta. Sedela sta tam za vrbljem kraj kupa

črnega oglja in sta se pogovarjala, o važnih rečeh. — Zagledal pa je Ivo tam ob vrtu Marico in Cilko, in tudi jagnje je zagledal, pa je menil:

„Glej, no, glej, Lojze — imata jagnje in proti nama gresta.“

Porednemu in nagajivemu Lojzetu je šinila tedaj hudobna muha v glavo. — „Ti, Ivo, napraviva šalo, pa ju malo ostrašiva.“

„Pa ju dajva,“ je odgovoril Ivo in se je nasmejal. Pa sta se namazala s črnim ogljem, ves obraz sta namazala, da sta bila kot zamorca. Klobuka sta vrgla vstran in na glavo sta si natrosila zelene trave; oblekla sta narobe jopiče in sta zavihala rokave. Kosobrinu sta bila podobna, ki hodi tako-le ob zimskih večerih od hiše do hiše in grabi poredne otroke... Tako sta sedela za vrbljem in sta čakala. Seveda to ni bilo prav; a poredneža nista pomislila.

V veselem smehu sta prišli deklici k potočku. Kraj mostiča je nagnilo jagnje glavo, da bi se napilo bistre vode. Deklici sta stali kraj njega in ga opazovali. Pa naenkrat so se zgenile veje na oni strani in zaslišalo se je grozno tuljenje. Presrašeni sta pogledali deklici tja in sta vzkriknili od strahu — tam sta se prikazali dve pošasti. Črni sta bili v obrazu kakor noč, in na glavi jima je rastle namesto las — zelena trava.

„Povodna moža!“ je zavpila Cilka in je letela, kolikor je mogla, preko polja. Za njo je hitela Marica in se je tresla od strahu. Za nekaj trenutkov je pozabila na svoje jagnje; strah jo je obvladal tako, da ni mogla misliti ničesar — samo to je vedela, da sta se prikazala dva povodna moža, ki hitita zdaj za njo.

„O, jagnje, ti belo jagnje!“ je pomislila naenkrat in je zajokala naglas. Zgrabila sta ga povodna moža, na dno ga bodeta potegnili in ga pojedla. In nikdar več ga ne bo videla, nikdar več...

Ozrla se je nazaj, da bi pogledala, kje sta povodna moža. A teh ni bilo nikjer več. Samo smeh je še slišala, ki je prihajal tam izza vrblja, Jagnjeta, njenega lepega jagnjeta tudi ni bilo nikjer! Zgrabila sta ga povodna moža in sta izginila z njim pod vodo. In tam ga pojedla in ga ne dasta nikdar več nazaj...

„O, Cilka... Cilka!“ je klicala zasopla Marica. A Cilka že ni slišala več. Izginila je že tam za vrtovi in je tekla naravnost domov.

„O, jagnje, ti belo jagnje!“ je klicala Marica venomer. Solze so ji zalile oči in so ji tekle neprenehoma po licih. V srcu ji je bilo pa tako bridko, da bi se bila najrajši zgrudila na zemljo in umrla. Prišla je na vrt in je pri jokala potem v hišo.

(Konec prih.)

